

Thestrup: Jeg skal med den højtærede formands tilladelse nøjes med her at tale om ændringerne i den militære straffelov og den militære retsplejelov, medens min partifælle, det ærede medlem hr. Carsten Raft, vil tale om forslaget vedrørende talsmænd og klageadgang for menige af det militære personel.

De to foreliggende lovforslag om ændringer i den militære straffelov og den militære retsplejelov bygger jo på et omfattende og grundigt arbejde i et sagkyndigt udvalg. En del af de foreslåede ændringer er af teknisk art, tildels foranlediget af ændringer i andre love. En række af bestemmelserne indeholder ikke ændringer af mere principiel karakter; de egner sig derfor bedst til behandling i det udvalg, som jeg håber bliver nedsat.

Men der er nogle af ændringerne, som er af mere principiel karakter. Jeg er enig med den højtærede forsvarsminister i, at af disse er de vigtigste ændringerne til kapitel 4 i den militære straffelov, om straffene. Der har naturligvis gennem de militære strafferegler i tidens løb gået den samme tendens til humanisering af straffen, som vi kender fra de borgerlige strafferegler, og som vi alle er tilhængere af. Men ligesom man ved de borgerlige strafferegler hele tiden må have for øje, at straffens formål er forbyrdens bekæmpelse, og at man derfor ikke bør gå videre, end dette formål gør det forsvarligt, således må man, når det drejer sig om den militære straffelov, have for øje, at her er det disciplinens opretholdelse, der er det første formål, og at man ikke må gå videre, end hensynet hertil gør det forsvarligt. Jeg mener imidlertid, at de foreslåede straffe i fredstid: irettesættelse, kvarterarrest, vagtarrest og fængsel og i ganske enkelte tilfælde bøde, er tilstrækkelige til disciplinens opretholdelse i fredstid. Jeg tror, det er rigtigt, som der står i betænkningen — jeg tillader mig at citere —:

„at det i højere grad er selve frihedsberøvelsen end strafartens betegnelse eller nærmere indhold, der ved de nu kendte frihedsstraffe er det afgørende for afsonere“.

Altså, at det, det først og fremmest drejer sig om for soldaten, er, hvor længe han skal sidde, hvor længe varer straffen. Jeg har selv som dommer i en garnisonsby nogle

gange være ude for, at soldater bad om at få skærpet arrest eller endog streng arrest i stedet for vagtarrest, fordi det så hurtigere blev overstået. Efter min opfattelse vil den nye form for vagtarrest med arbejdspligt, hvor læsning kun er tilladt i begrænset omfang, blive en passende afløsning af de tidligere strenge frihedsstraffe, navnlig da hvis den, som foreslået i kommissionsbetænkningen, bliver forbundet med delvis lønafkortning. Jeg synes, ligesom det udtrykkes i betænkningen, at det er urimeligt, der skal betales fuld løn til personer, som ved egen skyld forsømmer deres arbejde. En regel af denne art er jo i brug i Sverige, og her virker den, såvidt jeg har forstået, helt godt.

Udvidelsen af kvarter- og vagtarrest fra 30 til 60 dage er jo en naturlig følge af de strengere formers afskaffelse.

Det næste mere principielle spørgsmål er spørgsmålet om, i hvilket omfang betingede domme kan anvendes, den militære straffelovs kapitel 5. Her er reglen jo den, at betinget dom efter den militære straffelov kun kan gives, når betingelsen kan opfyldes inden hjemsendelsen, og denne regel er undtagelsesfri. Hvor en ret alvorlig forseelse begås af en ellers god soldat i slutningen af tjenestetiden, bevirker det, at det er nødvendigt at straffe den pågældende med en ubetinget frihedsstraf, medens man, hvis den var begået i tjenestetidens begyndelse, ville have anvendt en betinget dom. Jeg er enig i de betragtninger, der anføres af mindretallet i kommissionsbetænkningen — jeg tillader mig at citere — at

„den betydning og vægt, der efter de herskende forhold må tillægges opfyldelsen af de militære pligter“ . . . må gøre . . . „at en tilsidesættelse af disse principielt ikke er af mindre alvorlig karakter end en borgerlig forseelse, hvorfor det ikke kan forekomme betænkeligt, om straf for en militær forseelse som hovedregel . . . får virkning efter hjemsendelsen, hvis prøvetiden ikke forinden er udløbet“.

§ 27, således som den nu er foreslået ændret, med den udvidede adgang til at give bødestraf, vil hjælpe en del derpå, men jeg synes egentlig, at mindretallets opfattelse af dette forhold er den rigtige.

Jeg kan ganske tilslutte mig de bemærknin-